Judikatūras krājums

ĢENERĀLADVOKĀTA RIMVĪDA NORKUS [*RIMVYDAS NORKUS*]
SECINĀJUMI,
sniegti 2025. gada 30. janvārī [1]

Lieta C-364/23 P

ZR
pret

Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma biroju

Apelācija – Civildienests – Starpiestāžu pārcelšana –Pārcelšanas saskaņā ar Eiropas Savienības Civildienesta noteikumu 8. pantu lūgums, kas iesniegts, atsaucoties uz paziņojumu par vakanci – Šī lūguma noraidīšana – Civildienesta noteikumu 29. panta 1. punktā paredzētās prioritārās kārtības ietekme – Tiesību kļūda

1. Izskatāmā lieta dod iespēju analizēt problēmu, kas ir pamatā apelācijas sūdzībai, kura iesniegta par Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2023. gada 29. marta spriedumu ZR/*EUIPO* (T-400/21, turpmāk tekstā – "pārsūdzētais spriedums", EU:T:2023:169) un attiecas uz starpiestāžu mobilitāti un it īpaši to tiesību normu savstarpējo saistību, kas skar, pirmkārt, ierēdņa pārcelšanas lūgumu pēc viņa norīkošanas darbā citā Savienības iestādē [2] un, otrkārt, procedūru, kura jāievēro, lai aizpildītu vakantos amatus šajā iestādē.

I. Atbilstošās tiesību normas

2. Šajā apelācijā piemērojamās tiesību normas ir noteiktas šādās Eiropas Savienības Civildienesta noteikumu, kas grozīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES, Euratom) Nr. 1023/2013 (2013. gada 22. oktobris) (OV 2013, L 287, 15. lpp.) (turpmāk tekstā – "Civildienesta noteikumi"), redakcijā, kas piemērojama pamatlietā, tiesību normās.

3. Atbilstoši Civildienesta noteikumu 4. pantam:

"Amatā neieceļ un nepaaugstina cita iemesla dēļ, kā tikai, lai ieņemtu vakantu amatu, kā paredzēts šajos Civildienesta noteikumos.

Par vakantajiem amatiem iestādē paziņo šīs iestādes personālam tad, ja iecēlējinstitūcija nolemj, ka vakance ir jāaizpilda.

Ja vakanci nevar aizpildīt, pārceļot citā amatā, norīkojot amatā saskaņā ar 45.a pantu vai paaugstinot amatā, par to paziņo citu iestāžu personālam, un/vai rīko iekšēju konkursu."

[1] Oriģinālvaloda – franču.

[2] Šajos secinājumos izdarītā atsauce uz kādu iestādi jāsaprot tādējādi, ka tā attiecas arī uz citām Savienības struktūrām.

4. Civildienesta noteikumu 8. pantā ir paredzēts:

"Ierēdnis, kurš ir iecelts amatā citā Eiropas Savienības iestādē, pēc sešu mēnešu perioda var lūgt pārcelšanu uz šo iestādi.

Ja ierēdņa pamatiestāde un iestāde, kurā ierēdnis ir norīkots darbā, piekrīt pārcelšanai, uzskata, ka ierēdnis pēdējā iestādē ir nostrādājis visu savu dienesta karjeru Savienībā. Uz šīs pārcelšanas pamata ierēdnis neiegūst nekādu mantisku labumu, kuru tam ir tiesības saņemt saskaņā ar šiem Civildienesta noteikumiem par dienesta attiecību izbeigšanu ar vienu no Savienības iestādēm.

[..]"

5. Civildienesta noteikumu 29. panta 1. punktā ir noteikts:

"Pirms iecelšanas vakantajā amatā iestādē iecēlējinstitūcija vispirms ņem vērā:

a) vai amatu var aizpildīt:

   i) pārceļot amatā; vai

   ii) ieceļot amatā saskaņā ar 45.a pantu; vai

   iii) paaugstinot amatā

   iestādē;

b) vai pieprasījumi pārcelt amatā ir saņemti no tās pašas pakāpes ierēdņiem citās iestādēs un/vai

c) ja, izmantojot a) un b) apakšpunktā minētās iespējas, aizpildīt vakanto amatu nebija iespējams – attiecīgā gadījumā izskatīt piemēroto kandidātu sarakstus 30. panta nozīmē, ņemot vērā III pielikuma attiecīgos noteikumus par piemērotiem kandidātiem, un/vai

d) rīkot iestādes iekšējo konkursu, kurā piedalās tikai ierēdņi un pagaidu darbinieki, kā tie definēti Eiropas Savienības Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtības 2. pantā,

   vai arī sāk konkursu procedūru, pamatojoties uz kvalifikāciju vai pārbaudījumiem, vai gan uz kvalifikāciju, gan pārbaudījumiem. [..]

   [..]"

6. Civildienesta noteikumu 110. panta 1. punktā ir noteikts:

"Katras iestādes iecēlējinstitūcija pēc apspriešanās ar Personāla komiteju un Civildienesta noteikumu komiteju pieņem vispārīgos noteikumus, ar kuriem īsteno šos Civildienesta noteikumus."

II. Tiesvedības priekšvēsture

7. Tiesvedības priekšvēsturi, ko Vispārējā tiesa izklāstījusi pārsūdzētā sprieduma 2.–13. punktā, būtībā var rezumēt šādi.

8. Prasītāju, kura ir AD 5 pakāpes ierēdne Eiropas Komisijā, pēc viņas lūguma saskaņā ar Civildienesta noteikumu 39. pantu norīkoja darbā Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojā (*EUIPO*), sākot no 2013. gada 16. septembra. Viņa pildīja pienākumus vispirms kā asistente intelektuālā īpašuma jomā pagaidu darbinieka statusā saskaņā ar Eiropas Savienības Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtības 2. panta a) punktu un pēc tam no 2019. gada 1. marta – kā intelektuālā īpašuma speciāliste AD 6 pakāpes pagaidu darbinieka statusā.

9. 2020. gada 10. martā *EUIPO* izsludināja iekšēju uzaicinājumu izteikt ieinteresētību, lai par *EUIPO* ierēdņiem ieceltu it īpaši tajā norīkotos darbiniekus (turpmāk tekstā – "uzaicinājums izteikt ieinteresētību") saistībā ar ikgadēji veikto pārcelšanu (turpmāk tekstā – "ikgadējā pārcelšana"). Šajā uzaicinājumā bija precizēts, ka tas attiecas uz visiem profesionālajiem profiliem, tostarp tiem, kas saistīti ar intelektuālo īpašumu. *EUIPO* tajā norādīja, ka iecēlējinstitūcija izvērtēšot iesniegtos kandidātu pieteikumus, ņemot vērā dienesta intereses un atbilstoši tādiem kritērijiem kā: i) galvenie amati vai galvenās zināšanas *EUIPO*, ii) karjera un sniegums *EUIPO*, iii) esošās iespējas štatu sarakstā, iv) ietekme uz budžetu un v) atlikušais līguma termiņš vai atlikušais rezerves sarakstu derīguma termiņš.

10. Uz uzaicinājumu izteikt ieinteresētību apelācijas sūdzības iesniedzēja atbildēja noteiktajā termiņā, proti, 2020. gada 31. martā, lūdzot viņu pārcelt uz *EUIPO* saskaņā ar Civildienesta noteikumu 8. pantu. Viņa precizēja, ka atbilstot minētajiem kritērijiem un ka viņas iespējamā pārcelšana esot *EUIPO* dienesta interesēs.

11. 2020. gada 28. aprīlī *EUIPO* publicēja paziņojumu par vakanci IM/FT&TA/20/47/AD/OD, kas adresēts ierēdņiem vai pagaidu darbiniekiem no AD 5 līdz AD 8 pakāpei, lai aizpildītu intelektuālā īpašuma speciālista amatu (turpmāk tekstā – "vakantais amats").

12. Apelācijas sūdzības iesniedzēja 2020. gada 12. maijā iesniedza pieteikumu, atsaucoties uz minēto paziņojumu par vakanci. Ar tās pašas dienas elektroniskā pasta vēstuli, kas adresēta iecēlējinstitūcijai, apelācijas sūdzības iesniedzēja norādīja uz minēto paziņojumu par vakanci un, pamatojoties uz Civildienesta noteikumu 90. panta 1. punktu, lūdza viņu pārcelt uz *EUIPO* saskaņā ar Civildienesta noteikumu 8. un 29. pantu (turpmāk tekstā – "strīdīgais lūgums").

13. Ar 2020. gada 8. septembra lēmumu iecēlējinstitūcija noraidīja strīdīgo lūgumu (turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums").

14. *EUIPO* 2020. gada 5. novembrī pieņēma darbā pagaidu darbinieku, kurš tika izraudzīts pēc ārējā paziņojuma par pieņemšanu darbā publicēšanas, lai izveidotu kandidātu rezerves sarakstu, un kura stāšanās amatā bija paredzēta 2020. gada 1. decembrī.

15. Apelācijas sūdzības iesniedzēja 2020. gada 8. decembrī saskaņā ar Civildienesta noteikumu 90. panta 2. punktu iesniedza sūdzību par apstrīdēto lēmumu, kas tika noraidīta ar 2021. gada 22. marta lēmumu (turpmāk tekstā – "lēmums par sūdzības noraidīšanu").

III. Tiesvedība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais spriedums

16. Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2021. gada 2. jūlijā, apelācijas sūdzības iesniedzēja cēla prasību atcelt apstrīdēto lēmumu un, ciktāl nepieciešams, lēmumu par sūdzības noraidīšanu.

17. Prasības pamatojumam viņa izvirzīja trīs pamatus, no kuriem pirmais attiecas uz Civildienesta noteikumu 4., 8., 27., 29. un 110. panta pārkāpumu, kā arī karjeras turpinātības, Savienības ierēdņu salīdzinošo nopelnu izvērtējuma un pārskatāmības principu pārkāpumu, otrais – uz vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu un trešais pamats – uz pienākuma norādīt pamatojumu un rūpības pienākuma neizpildi, kālab pieļauta acīmredzama kļūda attiecīgo interešu izsvēršanas vērtējumā.

18. Pārsūdzētajā spriedumā Vispārējā tiesa noraidīja šos trīs pamatus un līdz ar to prasību kopumā. It īpaši, runājot par pirmo pamatu, vispirms attiecībā uz strīdīgo lūgumu Vispārējā tiesa uzskatīja, ka, ņemot vērā kritērijus, kas saistīti ar formulējumu, saturu un kontekstu, kādā tas iekļāvās, šis lūgums jākvalificē kā "pārcelšanas lūgums" Civildienesta noteikumu 8. panta pirmās daļas izpratnē. Turpinājumā tā būtībā uzskatīja, ka šādu lūgumu saistībā ar starpiestāžu pārcelšanu pēc savas būtības nevar uzskatīt par tādu, kura mērķis ir aizpildīt vakanto amatu, kas ir paziņojuma par vakanci priekšmets. Visbeidzot Vispārējā tiesa nosprieda, ka *EUIPO*, izskatot minēto lūgumu, nebija jāņem vērā nedz Civildienesta noteikumu 29. panta 1. punkta b) apakšpunkts, nedz 4. pants, jo šīs abas tiesību normas, pēc tās domām, attiecas tikai uz vakanto amatu paziņošanu citu iestāžu personālam. Vispārējās tiesas skatījumā apelācijas sūdzības iesniedzējas pirmais pamats bija nepamatots un daļēji neefektīvs, ciktāl tas attiecās uz iebildumiem par ikgadējo pārcelšanu.

19. Runājot par otro un trešo pamatu, Vispārējā tiesa būtībā uzskatīja, pirmkārt, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas situācija bija vai nu nesalīdzināma ar tās argumentācijā norādītajām situācijām, vai atšķirīga no tām. Katrā ziņā viņas lūguma, kas iesniegts ārpus ikgadējās pārcelšanas, izskatīšana nenozīmēja, ka administrācija to apmierinātu. Otrkārt, apstrīdētais lēmums esot bijis pietiekami pamatots, tajā neesot pieļauta nekāda acīmredzama kļūda vērtējumā un tas esot pieņemts, ievērojot rūpības pienākumu.

IV. Tiesvedība Tiesā un lietas dalībnieku prasījumi

20. Apelācijas sūdzībā apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi Tiesai ir šādi:

– atcelt pārsūdzēto spriedumu, atzīt viņas prasījumus lietā T-400/21 par pieņemamiem un pamatotiem un līdz ar to

– būtībā atcelt apstrīdēto lēmumu vai, ja tas netiek darīts, nodot lietu atpakaļ izskatīšanai Vispārējā tiesā; un

– piespriest *EUIPO* atlīdzināt tiesāšanas izdevumus.

21. *EUIPO* prasījumi Tiesai ir šādi:

– pilnībā noraidīt apelācijas sūdzību kā acīmredzami nepieņemamu un – pakārtoti – kā nepamatotu, un

– piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kas radušies tiesvedībā Vispārējā tiesā un šajā tiesvedībā.

22. Saskaņā ar Reglamenta 76. panta 2. punktu Tiesa nolēma nerīkot tiesas sēdi mutvārdu paskaidrojumu uzklausīšanai.

V. Juridiskā analīze

23. Apelācijas sūdzības pamatojumam apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirza trīs pamatus. Atbilstoši Tiesas lūgumam šajos secinājumos galvenā uzmanība tiks pievērsta pirmajiem diviem pamatiem. Tomēr, pirms tiek analizēta šo pamatu pamatotība, jāpievēršas *EUIPO* paustajām šaubām par šīs apelācijas sūdzības pieņemamību.

A. Par pieņemamību

24. *EUIPO* apstrīd izskatāmās apelācijas sūdzības pieņemamību, pamatojoties uz to, ka tajā nav precīzi norādīti apstrīdētie sprieduma elementi, tajā nav ietverti juridiskie argumenti tās pamatu atbalstam, tā nav pietiekami konsekventa un saprotama un līdz ar to tās mērķis ir vienkārši panākt Vispārējā tiesā iesniegtā prasības pieteikuma pārskatīšanu. Tas uzskata, ka apelācijas sūdzība kopumā ir balstīta uz apgalvoto strīdīgā lūguma kļūdaino interpretāciju. Taču ar šādu argumentu apelācijas sūdzības iesniedzēja esot vēlējusies grozīt strīda priekšmetu, mēģinot pirmo reizi Tiesā izvirzīt argumentus, kurus viņa nebija norādījusi Vispārējā tiesā.

25. Apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka viņas apelācijas sūdzība ir pieņemama.

26. Šajā ziņā nepiekrītu *EUIPO* viedoklim, ka izskatāmā apelācijas sūdzība būtībā ir nepieņemama kopumā. Proti, šīs apelācijas sūdzības mērķis ir apstrīdēt Vispārējās tiesas nostāju pārsūdzētajā spriedumā, norādot juridiskos pamatus un argumentus, ar kuriem apelācijas sūdzības iesniedzēja vēlas apšaubīt šo nostāju. Viņa it īpaši pārmet Vispārējai tiesai tiesību kļūdas un faktu sagrozīšanu, kuras izvirzītas, konkrēti nosaucot minētā sprieduma aspektus un punktus. Jāpiebilst, ka tad, ja kāds lietas dalībnieks apstrīd Vispārējās tiesas veikto Savienības tiesību interpretāciju vai piemērošanu, kā tas ir šajā gadījumā attiecībā uz dažādām Civildienesta noteikumu normām, protams, ir iespējams apelācijas tiesvedībā no jauna izvirzīt tiesību jautājumus, kas tika izskatīti pēdējā minētajā tiesā [3], jo pretējā gadījumā apelācijas tiesvedība daļēji zaudētu jēgu.

27. Arī *EUIPO* apgalvojumi par apelācijas sūdzības "galvenā" argumenta, kas attiecas uz apgalvoto apelācijas sūdzības iesniedzējas lūguma kļūdaino interpretāciju, nepieņemamību man nešķiet pārliecinoši. Proti, kā izriet no apelācijas sūdzības iesniedzējas rakstveida apsvērumiem Tiesā, viņa pārmet Vispārējai tiesai, ka tā būtībā ir sagrozījusi lietas materiālus un tādējādi pieļāvusi tiesību kļūdu strīdīgā lūguma juridiskajā kvalifikācijā un secinājumos, kas no tās ir izdarīti. Tomēr šādi jautājumi kā tādi jāpārbauda Tiesai apelācijas tiesvedībā [4].

28. Turklāt, protams, ir taisnība, ka saskaņā ar Reglamenta 170. panta 1. punktu apelācijas sūdzībā nedrīkst grozīt Vispārējā tiesā izskatītā strīda priekšmetu un ka Tiesas kompetence apelācijas sūdzības izskatīšanā attiecas vienīgi uz tā juridiskā risinājuma izvērtēšanu, kas sniegts saistībā ar pamatiem, kurus izskatīja pirmā tiesa [5]. Tomēr no prasības pieteikuma Vispārējā tiesā skaidri izriet, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja būtībā apstrīdēja viņas pieteikuma uz vakanto amata vietu neizskatīšanu un tā juridiskā kvalifikācija ir precizēta pārsūdzētajā spriedumā. Šī

[3] Spriedums, 2000. gada 13. jūlijs, *Salzgitter*/Komisija (C-210/98 P, EU:C:2000:397, 43. punkts).

[4] Skat. spriedumus, 2021. gada 28. janvāris, *Qualcomm* un *Qualcomm Europe*/Komisija (C-466/19 P, EU:C:2021:76, 42. punkts un tajā minētā judikatūra), un šajā nozīmē – 2011. gada 28. jūlijs, *Diputación Foral de Vizcaya* u.c./Komisija (no C-474/09 P līdz C-476/09 P, EU:C:2011:522, 58. punkts).

[5] Skat. spriedumu, 2019. gada 10. jūlijs, VG/Komisija (C-19/18 P, EU:C:2019:578, 51. punkts un tajā minētā judikatūra).

kvalifikācija tagad ir apstrīdēta šajā apelācijā Tiesā. Līdz ar to – pretēji tam, ko apgalvo *EUIPO*, – šo apelācijas sūdzības iesniedzējas "galveno" argumentu nevar uzskatīt par tādu, kas groza strīda priekšmetu Tiesā.

29. Tādēļ uzskatu, ka nevar būt šaubu par apelācijas sūdzības vai tās "galvenā" argumenta pieņemamību. Tātad juridiskā analīze jāturpina pēc būtības.

B. Par lietas būtību

1. Apsvērumi par kontekstu

30. Pirms pievēršos iepriekš minēto izvirzīto juridisko jautājumu analīzei, vēlos izteikt dažus ievada apsvērumus par kontekstu – tie ir nepieciešami, lai pareizi izprastu jautājumu, ar ko Tiesa saskaras šajā lietā.

31. Šajā ziņā jāatgādina, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja ir iesniegusi divus lūgumus, kas aprakstīti šo secinājumu 10. un 12. punktā. Tādējādi rodas jautājums par vairāku procedūru, kas šajā lietā ir savstarpēji saistītas, mijiedarbību, proti, i) pieteikumu uz paziņojumu par vakanci saskaņā ar noteikumiem, kuri jāievēro, lai aizpildītu vakantos amatus, un kuri paredzēti Civildienesta noteikumu 29. panta 1. punktā, ii) lūgumu veikt starpiestāžu pārcelšanu pēc ierēdņa norīkošanas darbā uzņemošajā iestādē Civildienesta noteikumu 8. panta pirmās daļas izpratnē un iii) ikgadējo pārcelšanu, kura, kā izriet no lietas materiāliem, ir *sui generis* procedūra, kas ir iekšēja un specifiska *EUIPO* (turpmāk tekstā – "*sui generis* procedūra") un nav paredzēta Civildienesta noteikumos[6].

32. Šādos apstākļos lēmums, par kuru celta prasība Vispārējā tiesā, tika pieņemts, ņemot vērā vienīgi otro lūgumu, kas aprakstīts šo secinājumu 12. punktā, un no šī lēmuma būtībā izriet, ka iecēlējinstitūcija nolēma neizskatīt apelācijas sūdzības iesniedzējas kandidatūru saistībā ar paziņojumu par vakanci, pamatojoties būtībā uz to, ka tas neattiecās uz apelācijas sūdzības iesniedzēju, kura ir citas Savienības iestādes ierēdne. Iecēlējinstitūcija tomēr otro lūgumu ir analizējusi kā pārcelšanas lūgumu Civildienesta noteikumu 8. panta pirmās daļas izpratnē, pamatojoties uz kritērijiem, kuri izriet no ikgadējās pārcelšanas[7] un kuru likumību Vispārējā tiesa ir apstiprinājusi pārsūdzētajā spriedumā.

33. Tomēr šajā ziņā ir grūti saprast, pirmkārt, vai paziņojums par vakanci bija uzskatāms par tādu, kas varēja būt adresēts apelācijas sūdzības iesniedzējai[8], un, otrkārt, vai saikne starp pārcelšanas lūgumu Civildienesta noteikumu 8. panta pirmās daļas izpratnē un ikgadējo pārcelšanu bija tāda, kas var attaisnot no šīs pārcelšanas izrietošo kritēriju piemērošanu, izvērtējot minēto lūgumu, it

[6] Runājot konkrētāk par pēdējo minēto procedūru, pēc iepazīšanās ar lietas materiāliem saprotu, ka pretstatā Civildienesta noteikumu 8. panta pirmajā daļā paredzētajai procedūrai, kas attiecas tikai uz Savienības ierēdņiem, tā aptver ne tikai citu iestāžu ierēdņus, kuri izrāda interesi par pārcelšanu, bet arī līgumdarbiniekus un pagaidu darbiniekus, kā arī personas, kas iekļautas Eiropas Personāla atlases biroja (*EPSO*) rezerves sarakstā. Turklāt šajā procedūrā tiek salīdzināti kandidāti, kuru profili un administratīvais stāvoklis ir atšķirīgs – atbilstoši šo secinājumu 9. punktā aprakstītajiem kritērijiem –, lai noteiktu, kurus no viņiem var iecelt par *EUIPO* ierēdņiem šim nolūkam budžetā paredzētajās amata vietās, ko var aizpildīt, izmantojot tikai šo iekšējo procedūru un nepublicējot paziņojumu par vakanci.

[7] Skat. šo secinājumu 9. punktu.

[8] Lietderības labad norādīšu, kā tas izriet no konkrētā paziņojuma par vakanci, ka tajā kā juridiskais pamats nav minēta neviena Civildienesta noteikumu norma, bet ir tikai atsauce uz "iekšējo mobilitāti". Tomēr Vispārējā tiesā apelācijas sūdzības iesniedzēja apstrīdēja šos minētā paziņojuma aspektus, piebilstot, ka viņa kā *EUIPO* pagaidu darbiniece katrā ziņā varēja pieteikties uz attiecīgo vakanto amatu.

īpaši tādēļ, ka šis lūgums tika iesniegts ārpus šīs pašas pārcelšanas [9]. Skaidrības trūkums attiecībā uz šiem abiem iepriekš minētajiem aspektiem un Vispārējās tiesas klusēšana par to pārsūdzētajā spriedumā man šķiet īpaši nepareiza.

34. Taču, neraugoties uz neskaidrību, kas no tā izriet un kas būtiski sarežģī izskatāmās lietas juridisko analīzi, šī analīze jāveic šādi.

2. Par apelācijas sūdzības pirmo pamatu

35. Pirmajā pamatā, ko veido trīs daļas, apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirza iebildumus, kuri attiecas uz savstarpējo saistību šajā lietā starp Civildienesta noteikumu 4., 8., 27., 29. un 110. pantu.

36. Tieši saistībā ar šo pamatu, it īpaši tā pirmo daļu, jāanalizē jautājums, kas veido izskatāmās lietas problemātiku, proti, vai Vispārējā tiesa pareizi, pirmkārt, noteikusi strīdīgā lūguma juridisko kvalifikāciju un, otrkārt, izdarījusi no tās izrietošos juridiskos secinājumus.

a) Par pirmā pamata pirmo daļu

37. Pirmā pamata pirmajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējās tiesas secinājumā par strīdīgā lūguma kvalifikāciju un secinājumos, kas no tās ir izdarīti pārsūdzētajā spriedumā [10], ir pieļauta tiesību kļūda. Viņa uzskata, ka Civildienesta noteikumu 8. un 29. pantā nav reglamentētas divas atsevišķas procedūras. Civildienesta noteikumu 8. pantu nevar interpretēt tādējādi, ka tas attiecas uz situāciju, kad nav vakantas amata vietas, jo šāda pieeja esot pretrunā ne tikai Civildienesta noteikumu 4. panta formulējumam, bet arī šo noteikumu 4. un 29. panta mērķim. Proti, esot vajadzīgs, lai pastāv vakants amats, uz kuru ierēdni var pārcelt, jo viņš netiek pārcelts kopā ar amatu, ko viņš ieņem sākotnējā iestādē, un tas tā vēl jo vairāk ir tāpēc, ka dažādām amata vietām jābūt paredzētām katras uzņemošās iestādes budžetā. Tāpat apelācijas sūdzības iesniedzēja pārmet Vispārējai tiesai, ka tā ir sagrozījusi lietas materiālus, it īpaši strīdīgā lūguma formulējumu kā tādu, uzskatot, ka tas bija pārcelšanas lūgums Civildienesta noteikumu 8. panta pirmās daļas izpratnē.

38. Šajā lietā Tiesai būs jānosaka, vai Vispārējā tiesa pamatoti varēja izslēgt it īpaši Civildienesta noteikumu 8. panta un 29. panta 1. punkta vienlaicīgu piemērošanu, būtībā uzskatot, ka lūgums veikt starpiestāžu pārcelšanu 8. panta pirmās daļas izpratnē nevar tieši attiekties uz konkrētu vakanto amatu, kas ir paziņojuma par vakanci priekšmets [11].

39. Manuprāt, Vispārējās tiesas argumentācijā – it īpaši pārsūdzētā sprieduma 60.–64. punktā [12] –, saskaņā ar kuru būtībā absolūtā veidā jānošķir lūgums veikt starpiestāžu pārcelšanu pēc ierēdņa norīkošanas darbā Civildienesta noteikumu 8. panta pirmās daļas izpratnē no noteikumiem, kas reglamentē iespējas aizpildīt vakantos amatus, tostarp iesniedzot lūgumu veikt starpiestāžu pārcelšanu Civildienesta noteikumu 29. panta 1. punkta izpratnē, ir pieļauta tiesību kļūda to iemeslu dēļ, kurus izklāstīšu turpinājumā. Konkrētāk – tā kā šis nošķirums kopš strīdīgā lūguma

[9] Šajā apelācijas sūdzībā (skat. šo secinājumu 61.–69. punktu) apelācijas sūdzības iesniedzēja vēlas atspēkot Vispārējās tiesas nostāju, saskaņā ar ko viņas argumenti, ar kuriem viņa ir apstrīdējusi ikgadējās pārcelšanas juridisko pamatu un no minētās pārcelšanas izrietošo kritēriju piemērošanu tās lūgumam, bija nepamatoti vai neatbilstoši, tādējādi apgalvojot, ka viņas lūgums bija jāizskata saistībā ar publicēto vakanci un ņemot vērā viņas nopelnus.

[10] Skat. šo secinājumu 18. punktu.

[11] Pārsūdzētā sprieduma 61. punkts un 63. punkta pirmais ievilkums.

[12] Premisa, kas saistīta ar šo nošķirumu, jau ir tikusi izklāstīta pārsūdzētā sprieduma 39. punktā pirms strīdīgā lūguma juridiskās kvalificēšanas un pēc tam ir attīstīta tālāk šī sprieduma 60.–64. punktā atbilstoši šai pašai kvalifikācijai.

juridiskās kvalificēšanas, šķiet, caurvij visu Vispārējās tiesas argumentāciju, manuprāt, ir lietderīgāk šo analīzi sākt ar šī nošķīruma pamatotības pārbaudi un pēc tam izskatīt minētās kvalifikācijas pamatotību.

40. Šajā ziņā konstatējams, pirmām kārtām, ka Civildienesta noteikumu 8. panta un 29. panta 1. punkta *gramatiskā* interpretācija nepieļauj absolūto nošķiršanu, ko Vispārējā tiesa veikusi pārsūdzētajā spriedumā. Proti, pirmā no šīm tiesību normām konkrēti attiecas uz gadījumu, kad ierēdnis ir iesniedzis pārcelšanas lūgumu pēc viņa norīkošanas darbā citā Savienības iestādē. Tādējādi Civildienesta noteikumu 8. pantā nav paredzēts neviens ierobežojums attiecībā uz ierēdņiem piedāvāto pārcelšanas iespēju, pamatojoties it īpaši uz Civildienesta noteikumu 29. panta 1. punkta b) apakšpunktu.

41. Runājot par Civildienesta noteikumu 29. panta 1. punktu, šī tiesību norma attiecas uz konkrētām iespējām, ko iecēlējinstitūcija var izskatīt, lai aizpildītu vakantos amatus, proti, pārcelšanu amatā, iecelšanu amatā saskaņā ar Civildienesta noteikumu 45.a pantu vai paaugstināšanu amatā iestādē, starpiestāžu pārcelšanu, atlases procedūru, pamatojoties uz piemēroto kandidātu sarakstu izskatīšanu, un konkursu.

42. Tādējādi no Civildienesta noteikumu 29. panta 1. punkta formulējuma izriet, ka šajā tiesību normā ir noteikta prioritārā secība, kas jāievēro iecēlējinstitūcijai, lai aizpildītu vakantos amatus, proti, priekšroka tiek dota ierēdņiem, kas jau strādā attiecīgajā iestādē, pēc tam citu iestāžu ierēdņiem, kuriem seko piemēroto kandidātu sarakstā iekļautie kandidāti un visbeidzot kandidāti, kas piedalījušies organizētā konkursā [13]. Līdz ar to nevar apstrīdēt, ka saskaņā ar pēdējo minēto tiesību normu iecēlējinstitūcijai ir rūpīgi jāizskata kandidatūras, kas ir tikušas iesniegtas atbilstoši šajā tiesību normā noteiktajai prioritārajai secībai [14].

43. Otrām kārtām, arī Civildienesta noteikumu 8. panta un 29. panta 1. punkta *sistēmiskā* interpretācija nepieļauj Vispārējās tiesas izdarīto nošķiršanu attiecībā uz šo normu piemērošanu. Proti, jāatgādina, ka 8. pants, kas ietverts I sadaļā, kā norāda tās nosaukums, iekļaujas Civildienesta noteikumu vispārīgajos noteikumos. Savukārt 29. pants ietilpst III sadaļas "Ierēdņu karjera" I nodaļā "Iecelšana amatā".

44. Pēc šī precizējuma uzskatu, kā to jau uzsvērusi ģenerāladvokāte J. Kokote [*J. Kokott*] [15], ka Civildienesta noteikumu vispārējās normas visās Eiropas civildienesta tiesību jomās ir piemērojamas transversāli. Šo apsvērumu var apstiprināt ar judikatūru [16]. Līdz ar to Civildienesta noteikumu 8. panta pirmajā daļā minētās normas, kas attiecas uz ierēdņa pārcelšanas lūgumu pēc

[13] Šāds secinājums ir bijis izdarīts kopš 1999. gada 18. marta sprieduma *Carbajo Ferrero*/Parlaments (C-304/97 P, EU:C:1999:152, 29. un 30. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra). Ir taisnība, ka šis spriedums tika pasludināts, atsaucoties uz Civildienesta noteikumu 29. panta 1. punkta sākotnējo redakciju, kurā bija noteikta prioritārā secība, kas lielā mērā koncentrējās uz ierēdņiem un citiem darbiniekiem, kuri jau strādāja iestādē, jo tā a) un b) apakšpunktā attiecīgi bija paredzēta, pirmām kārtām, paaugstināšanas amatā vai pārcelšanas amatā iespēja iestādē un, otrām kārtām, iespēja organizēt iestādes iekšējos konkursus, kam tikai, trešām kārtām, sekoja citu iestāžu ierēdņu pārcelšanas lūgumu izskatīšana. Tomēr secinājums par prioritāro kārtību, kas pausts minētajā spriedumā, jāizdara, tikai ņemot vērā Civildienesta noteikumu 29. panta 1. punkta jauno redakciju, kura piemērojama šajā lietā un kurā tagad pirmajā vietā ir izvirzīti attiecīgās iestādes ierēdņi un otrajā vietā – citu iestāžu ierēdņi, tādējādi uzsverot ierēdņiem piešķirto prioritāti un apsverot viņu iespējamo iecelšanu vakantajā amatā, kam tikai pēc tam seko iespējas izskatīt piemērotu kandidātu sarakstus vai organizēt iekšējo konkursu.

[14] Tomēr vārda "var" lietojums Civildienesta noteikumu 29. panta 1. punktā skaidri nozīmē, ka iecēlējinstitūcijai nav absolūta pienākuma (spriedums, 2000. gada 13. jūlijs, Parlaments/*Richard* (C-174/99 P, EU:C:2000:412, 38. punkts un tajā minētā judikatūra).

[15] Ģenerāladvokātes J. Kokotes viedoklis lietā Komisija/*Strack*, pārskatīšana (C-579/12 RX-II, EU:C:2013:573, 30. punkts).

[16] Attiecībā uz Civildienesta noteikumu 4., 29. panta un būtībā 7. panta, ciktāl tas attiecas uz "pārcelšanu citā amatā", vienlaicīgu piemērošanu skat. spriedumu, 1981. gada 24. februāris, *Carbognani* un *Coda Zabetta*/Komisija (161/80 un 162/80, EU:C:1981:51, 19. punkts), un attiecībā uz Civildienesta noteikumu 4. un 29. panta vienlaicīgu piemērošanu skat. spriedumu, 1986. gada 2. oktobris, R./Komisija (75/85, EU:C:1986:347, 18. punkts).

viņa norīkošanas darbā, vispārējais raksturs liecina par labu tam, lai šo tiesību normu skatītu kopsakarā ar Civildienesta noteikumu 29. panta 1. punktu, kas attiecas, pirmkārt, uz konkrētām iespējām aizpildīt amata vietu uzņemošajā iestādē un, otrkārt, uz prioritāro secību, kas jāievēro šajā nolūkā.

45. Pretējas interpretācijas, kāda tā izriet it īpaši no pārsūdzētā sprieduma 62. un 63. punkta un atbilstoši kurai pārcelšanas lūgums, kas iesniegts, pamatojoties uz Civildienesta noteikumu 8. panta pirmo daļu, nevar tieši attiekties uz konkrētu vakanto amatu, ko publicējusi iecēlējinstitūcija, sekas būtu tādas, ka tiktu ierobežotas norīkoto ierēdņu iespējas pieteikties uz konkrētām amata vietām, savukārt šāds ierobežojums nepastāvētu attiecībā uz ierēdņiem, kas nav norīkoti darbā. Tomēr tā vietā, lai norīkotajiem ierēdņiem piešķirtu papildu tiesības uz pārcelšanu, no šī panta, kā to interpretējusi Vispārējā tiesa, izrietētu, ka viņu tiesības tiktu ierobežotas. No *teleoloģiskā* viedokļa raugoties, šaubos, vai tāds varētu būt bijis Savienības likumdevēja nodoms.

46. Mani nepārliecina arī Vispārējās tiesas arguments, ka norīkoto ierēdņu izslēgšana no Civildienesta noteikumu 29. panta 1. punkta b) apakšpunktā paredzētās procedūras esot pamatota ar iecēlējinstitūcijas nepieciešamību paplašināt izvēli, kas pārsniedz iespējas, kuras piedāvātas Civildienesta noteikumu 29. panta 1. punkta a) apakšpunktā [17], veicinot Savienības ierēdņu mobilitāti, tāpat kā dienesta intereses [18]. Saprotu, ka norīkotā ierēdņa pārcelšana pēc viņa lūguma saskaņā ar Civildienesta noteikumu 8. panta pirmo daļu attiecīgajai Savienības iestādei nepiedāvātu papildu cilvēkresursus salīdzinājumā ar tādu personu pieņemšanu darbā, kuras vēl nestrādā tajā pašā iestādē, kā norādīts pārsūdzētā sprieduma 43. punktā, un tālab, iespējams, pastāv interese ierobežot norīkoto ierēdņu iespēju pieteikties uz vakantajiem amatiem saskaņā ar Civildienesta noteikumu 29. panta 1. punkta b) apakšpunktu.

47. Tomēr šāda apsvēruma ņemšana vērā būtībā nozīmētu, ka dienesta intereses paplašināt darbinieku skaitu, izmantojot citās iestādēs strādājošus ierēdņus, būtu pārākas par mērķi pieņemt darbā visspējīgākās, visefektīvākās un visgodprātīgākās personas [19], jo tās norīkotajam ierēdnim liegtu pašu iespēju pārliecināt iecēlējinstitūciju par šīm īpašībām salīdzinājumā ar ierēdņiem, kuri nav norīkoti. Līdz ar to tā vietā, lai faktiski paplašinātu iecēlējinstitūcijas izvēli, šī vērā ņemšana to ierobežotu.

48. Visbeidzot, no praktiskā viedokļa raugoties, interpretācija, saskaņā ar kuru lūgums veikt starpiestāžu pārcelšanu Civildienesta noteikumu 8. panta pirmās daļas izpratnē nevar tieši attiekties uz konkrētu vakanto amatu, kas ir paziņojuma par vakanci priekšmets, radītu risku, ka šajā tiesību normā paredzētajai pārcelšanas iespējai tiktu atņemta jebkāda lietderīgā iedarbība.

49. Šajā ziņā it īpaši Civildienesta noteikumu 8. un 29. panta vienlaicīgas piemērošanas izslēgšana, par ko lēmusi Vispārējā tiesa, man šķiet ne visai loģiska. Ja pārcelšanas lūgums neattiecas uz vakanto amatu, kas ir paziņojuma par vakanci priekšmets, uz kurieni konkrētais ierēdnis tiktu pārcelts [20]? Turklāt šāda izslēgšana var kontrastēt ar budžeta ierobežojumiem, jo ikviens amats, kam budžeta iestādes ir piešķīrušas pastāvīgu raksturu katrā Savienības iestādē, ir rūpīgi jāparedz štatu sarakstā, kas pievienots ar to saistītajai budžeta iedaļai [21]. Tomēr, kā pamatoti norāda apelācijas sūdzības iesniedzēja, ierēdnis netiek pārcelts uz uzņemošo iestādi kopā ar amatu, ko

[17] Pārsūdzētā sprieduma 60. punkta otrais ievilkums.

[18] Pārsūdzētā sprieduma 61. punkts.

[19] Civildienesta noteikumu 27. pants.

[20] Ja tas būtu jāsaprot tādējādi, ka ierēdnis tiktu pārcelts uz šim nolūkam paredzētu amatu ikgadējā pārcelšanā, skat. šo secinājumu 50. punktu.

[21] Civildienesta noteikumu 6. panta 1. punkts.

viņš ieņēmis sākotnējā iestādē. Citiem vārdiem – ierēdni var pārcelt uz uzņemošo iestādi tikai tad, ja tajā ir paredzēta pastāvīga vakantā amata vieta, kas ir aizpildāma, un ja ir ievērotas Civildienesta noteikumos paredzētās normas par tās aizpildīšanu.

50. Šādos apstākļos Vispārējās tiesas apsvērumu, kas atgādināts šo secinājumu 38. punktā, varētu saprast tādējādi, ka pārcelšanas lūgums var attiekties tikai uz amatiem, kurus konkrēti ir paredzējusi uzņemošā iestāde saistībā ar iekšējo procedūru, kas izveidota šim nolūkam un kas Civildienesta noteikumos nav paredzēta, proti, saistībā ar ikgadējo pārcelšanu. Tomēr būtu jāuzskata, ka ar šādu interpretāciju, kas nekādā ziņā skaidri no pārsūdzētā sprieduma neizriet, netiek ievērots tās tiesību normas vispārīgais raksturs, kura saistīta ar ierēdņa starpiestāžu pārcelšanu pēc viņa norīkošanas darbā un kura paredzēta Civildienesta noteikumu 8. panta pirmajā daļā.

51. Turklāt neredzu nevienu objektīvu iemeslu, kas prasa, lai ierēdņa pārcelšanas lūgums pēc viņa norīkošanas darbā aprobežotos tikai ar amatiem, kas saskaņā ar uzņemošās iestādes iekšējo procedūru konkrēti ir tajā paredzēti. Tomēr ikgadējā pārcelšana, kas ir *sui generis* procedūra un kas nosaka starpiestāžu pārcelšanas papildu iespēju salīdzinājumā ar to, kura paredzēta Civildienesta noteikumos, lai piekļūtu ierēdņa amatiem *EUIPO*, nevar prevalēt pār tādu civildienesta sistēmu attiecībā uz pārcelšanu, kas veikta pēc ierēdņa norīkošanas darbā, kuras piemērošana *EUIPO* jāīsteno atbilstoši to izveidojošiem tiesību aktiem [22]. Šī sistēma, lai tai nodrošinātu visu lietderīgo iedarbību, jāskata kopā ar Civildienesta noteikumu 4. un 29. pantu [23]. Katrā ziņā šāds ierobežojums varētu izraisīt atšķirīgu attieksmi starp norīkotajiem ierēdņiem, kas saskaņā ar Civildienesta noteikumu 8. panta pirmo daļu lūdz pārcelšanu uz *EUIPO*, kurā ir ieviesta īpaša iekšējā procedūra, un ierēdņiem, kas ir norīkoti darbā citā Savienības iestādē, kurā nav paredzēta šāda procedūra, un kas lūdz pārcelšanu uz to bez objektīva pamatojuma.

52. Vēl jo vairāk šāds secinājums jāizdara, ņemot vērā faktu, ka ikgadējās pārcelšanas piemērošanas joma, kā izriet no lietas materiāliem Vispārējā tiesā, šķiet, atšķiras no procedūras, kas saistīta ar pārcelšanas lūgumu Civildienesta noteikumu 8. panta pirmās daļas izpratnē, piemērošanas jomas [24]. Tomēr, kā izriet no pārsūdzētā sprieduma, Vispārējā tiesa ir apstiprinājusi apstrīdētajā lēmumā veikto analīzi, kas balstīta uz vērtēšanas kritērijiem, kuri izriet no minētās pārcelšanas un kuri ir piemēroti strīdīgajam lūgumam, neizvērtējot – lai gan apelācijas sūdzības iesniedzēja to ir aicinājusi darīt –, vai pastāv saikne starp šo pašu pārcelšanu un procedūru, kas paredzēta 8. panta pirmajā daļā, lasot to kopsakarā ar Civildienesta noteikumu 29. pantu.

53. Tikai papildus ir lietderīgi uzsvērt, ka it īpaši Civildienesta noteikumu 8. un 29. panta vienlaicīgas piemērošanas izslēgšana būtu pretrunā apstrīdētajā lēmumā pašā izklāstītajai argumentācijai. Saskaņā ar šo argumentāciju apelācijas sūdzības iesniedzējas pieteikuma uz paziņojumu par vakanci izskatīšana ir tikusi izslēgta, pamatojoties uz to, ka šis paziņojums nebija adresēts viņai kā citas iestādes ierēdnei, un tas ir precizēts lēmumā par sūdzības noraidīšanu. Tomēr neviens apstrīdētā lēmuma elements neļauj noprast, ka šis lūgums nekādā ziņā nevarēja attiekties uz vakanto amatu [25]. Šajā ziņā jānorāda, ka *EUIPO* secinājums par paziņojuma par

[22] Civildienesta noteikumu 1.a panta 2. punkts.

[23] Proti, no Civildienesta noteikumu sistēmas izriet, ka tad, ja runa ir par vakantu amatu, ir piemērojams Civildienesta noteikumu 4. un 29. pants (šajā nozīmē skat. spriedumu, 1981. gada 24. februāris, *Carbognani* un *Coda Zabetta*/Komisija, 161/80 un 162/80, EU:C:1981:51, 19. punkts), ņemot vērā, ka 4. pantā ir noteikts pienākums publicēt jebkuru vakanto amata vietu un 29. pantā ir paredzēta prioritāra kārtība, kādā tiek izmantotas konkrētās iespējas aizpildīt šo vakanto amatu.

[24] Skat. šo secinājumu 6. zemsvītras piezīmi.

[25] Skat. šo secinājumu 32. punktu.

vakanci likumīgajiem adresātiem, kuru apelācijas sūdzības iesniedzēja ir apstrīdējusi Vispārējā tiesā, pārsūdzētajā spriedumā netika izvērtēts. Līdz ar to *EUIPO* pretējie argumenti, kuri izriet no šī sprieduma 62. un 64. punkta kļūdainās interpretācijas, nevar atspēkot iepriekš minēto.

54. Ņemot vērā visus šos apstākļus, uzskatu, ka pārsūdzētajā spriedumā Vispārējā tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdu, nospriežot, ka strīdīgais lūgums, kas kvalificēts kā pārcelšanas lūgums Civildienesta noteikumu 8. panta pirmās daļas izpratnē, pēc būtības nevar attiekties uz konkrētu vakanto amatu, un līdz ar to kā neiedarbīgus kļūdaini noraidot apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentus, kas būtībā attiecas uz to, ka vienlaikus ar iepriekš minēto tiesību normu nav piemērota norma, kura konkrēti norādīta Civildienesta noteikumu 29. pantā.

55. Šajā ziņā jāuzskata, kā jau norādīts šīs analīzes sākumā, ka šī kļūda ir ietekmējusi pārējo Vispārējās tiesas argumentāciju, kas veltīta prasības pamatotības pārbaudei. Tas pats attiecas arī uz strīdīgā lūguma juridisko kvalifikāciju, saistībā ar kuru Vispārējā tiesa ir uzskatījusi, ka šī lūguma kategorizēšana jāveic binārā veidā – vai nu kā pārcelšanas lūgums, vai kā kandidatūras pieteikums, atsaucoties uz paziņojumu par vakanci. Taču, kā izriet no iepriekšējiem punktiem, abas procedūras varēja piemērot līdztekus un līdz ar to pārcelšanas lūgums saskaņā ar Civildienesta noteikumu 8. panta pirmo daļu patiešām varēja attiekties uz vakanto amatu, kas tika izziņots ar paziņojumu par vakanci. Ar strīdīgā lūguma sadalīšanu, nosakot tā juridisko kvalifikāciju, Vispārējā tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdu.

56. Pilnības labad norādīšu, ka, tā kā no strīdīgā lūguma izriet, ka apelācijas sūdzības iesniedzējai bija nodoms tikt pārceltai uz *EUIPO* un kļūt tur par ierēdni, atsaucoties uz paziņojuma par vakanci publicēšanu, precīzam veidam, kādā šis strīdīgais lūgums formulēts, manuprāt, nav nozīmes. Proti, lūguma juridiskā kvalifikācija iecēlējinstitūcijai jāveic tā, lai atspoguļotu tā autoram vēlamo nozīmi[26]. Taču šajā lietā ir noticis tieši pretējais: paziņojumā par vakanci *EUIPO* juridiskais pamats nebija norādīts, savukārt tas, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja savā strīdīgajā lūgumā ir atsaukusies uz diviem juridiskajiem pamatiem, proti, Civildienesta noteikumu 8. un 29. pantu, manuprāt, pilnīgi pareizi ir ticis interpretēts viņai nelabvēlīgi.

57. No tā izriet, ka pirmā pamata pirmā daļa, manuprāt, jāapmierina. Tālab tikai pilnības labad izvērtēšu atlikušās pirmā un otrā pamata daļas.

b) Par pirmā pamata otro daļu

58. Attiecībā uz pirmā pamata otro daļu apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pārkāpusi viņas tiesības uz aizstāvību vai vismaz nepareizi interpretējusi tās pirmo pamatu un nav ņēmusi vērā dažus no tās argumentiem, koncentrējoties uz *EUIPO* argumentiem par novērtējuma ziņojumiem, tos nelīdzsvarojot ar apelācijas sūdzības iesniedzējas formulētajiem argumentiem, un tas tā vēl jo vairāk ir tāpēc, ka šie ziņojumi nebija iekļauti lietas materiālos Vispārējā tiesā.

59. Šie argumenti man nešķiet pārliecinoši. Taisnība, ka Vispārējā tiesa ir balstījusies uz *EUIPO* argumentiem par novērtējuma ziņojumiem, kas attiecas uz apelācijas sūdzības iesniedzēju. Tomēr apelācijas sūdzības iesniedzēja, kas neapgalvo, ka tai nebija zināms to saturs, varēja efektīvi izmantot savas tiesības uz aizstāvību attiecībā uz vērtējumiem, kas no tiem ir izdarīti.

[26] Šajā ziņā norādīšu, ka pieteikuma iesniedzējs, kurš vēršas pie iecēlējinstitūcijas, savā lūgumā var pat kļūdīties attiecībā uz juridisko pamatu. Tomēr šādam apstāklim nevajadzētu būt viņam nelabvēlīgam, jo iecēlējinstitūcijai, kurai jāņem vērā visi elementi, kas var ietekmēt tās lēmumu, ir pienākums pareizi juridiski kvalificēt tai iesniegtos dokumentus.

Tādējādi apgalvotais tiesību uz aizstāvību pārkāpums nevar izrietēt no tā, ka šie ziņojumi nav iekļauti lietas materiālos Vispārējā tiesā, vēl jo vairāk tāpēc, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja pati nav uzskatījusi par lietderīgu iesniegt tai šos dokumentus.

60. Turklāt no pārsūdzētā sprieduma 52. un 53. punkta izriet, ka pretēji tam, ko apgalvo apelācijas sūdzības iesniedzēja, Vispārējā tiesa savā vērtējumā ir ņēmusi vērā ne tikai novērtējuma ziņojumus, bet arī citus elementus, piemēram, apelācijas sūdzības iesniedzējas prasmes un amatus, ko viņa bija ieņēmusi karjeras laikā *EUIPO*. Papildus tam fakts, ka Vispārējā tiesa ir noraidījusi apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentus, nenozīmē, ka tā ir pārkāpusi viņas tiesības uz aizstāvību vai vismaz nepareizi ir interpretējusi tās pirmo pamatu un nav pārbaudījusi dažus no tās argumentiem. Tātad pirmā pamata otrā daļa jānoraida.

c) Par pirmā pamata trešo daļu

61. Pirmā pamata trešajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzēja pārmet Vispārējai tiesai tiesību kļūdas, jo, pirmkārt, tā ir noraidījusi viņas iebildumus par ikgadējo pārcelšanu kā neatbilstošus, lai gan no šīs procedūras izrietošie kritēriji tika piemēroti, izskatot viņas lūgumu, un, otrkārt, tā ir sagrozījusi lietas materiālus, uzskatot, ka strīdīgais lūgums nav izvērtēts saistībā ar ikgadējo pārcelšanu. Turklāt viņa pārmet Vispārējai tiesai, ka tā nav izpildījusi savu pienākumu norādīt pamatojumu, tikai daļēji atbildot uz tās argumentiem.

62. Atgādinājumam – pārsūdzētā sprieduma 69. punktā Vispārējā tiesa būtībā ir uzskatījusi, ka nevienam apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentam, kas attiecas uz ikgadējo pārcelšanu, nav nozīmes, pārbaudot tā apstrīdētā lēmuma tiesiskumu, kas attiecās uz citu pārcelšanas lūgumu. Pārsūdzētā sprieduma 70. un 71. punktā Vispārējā tiesa apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentāciju, kas attiecas uz Civildienesta noteikumu 110. panta pārkāpumu, ir atzinusi par nepieņemamu būtībā tāpēc, ka nav skaidru un precīzu norāžu par šī pārkāpuma ietekmi uz viņas personisko situāciju vai apstrīdētā lēmuma saturu.

63. Vispirms jāatzīmē, ka nepiekrītu *EUIPO* viedoklim, kurš sniegts, atbildot uz apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentāciju, kas apkopota šo secinājumu 61. punktā, un saskaņā ar kuru viņa nebalstās ne uz vienu tiesisko elementu, bet vienīgi atkārto argumentus, kurus tā jau bija izvirzījusi Vispārējā tiesā, tādējādi, iespējams, mēģinot apstrīdēt šīs tiesas faktu vērtējumu. Proti, lai gan Vispārējā tiesā jau iesniegto argumentu vienkārša atkārtošana varētu izraisīt konstatējumu par to noraidīšanu[27], jāatgādina, ka tad, ja lietas dalībnieks apstrīd Vispārējās tiesas veikto Savienības tiesību interpretāciju vai piemērošanu, kā tas ir šajā gadījumā attiecībā uz tās procedūras tiesiskumu, kas piemērota strīdīgā lūguma izskatīšanai, ņemot vērā dažādas Civildienesta noteikumu normas, protams, ir iespējams apelācijas tiesvedībā no jauna izvirzīt tiesību jautājumus, kas tika izskatīti šajā pēdējā minētajā tiesā[28], jo pretējā gadījumā apelācijas tiesvedība daļēji zaudētu jēgu. Līdz ar to jānoraida *EUIPO* argumentācija par pirmā pamata trešās daļas nepieņemamību.

[27] Šajā nozīmē skat. spriedumus, 1998. gada 19. novembris, Parlaments/*Gutiérrez de Quijano y Lloréns* (C-252/96 P, EU:C:1998:551, 39. punkts un tajā minētā judikatūra), un 2021. gada 15. jūlijs, DK/EĀDD (C-851/19 P, EU:C:2021:607, 32. punkts un tajā minētā judikatūra).

[28] Spriedums, 2000. gada 13. jūlijs, *Salzgitter*/Komisija (C-210/98 P, EU:C:2000:397, 43. punkts).

64. Paturot to prātā, attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentācijas būtību jānorāda sekojošais. Vispirms jāatgādina, ka strīdīgais lūgums tika izvērtēts, ņemot vērā kritērijus, kuri izriet no ikgadējās pārcelšanas procedūras. Tādējādi, pamatojoties uz šo vērtējumu, Vispārējā tiesa ir uzskatījusi, ka strīdīgo lūgumu *EUIPO* bija izskatījis pienācīgi [29].

65. Manuprāt, Vispārējā tiesa, pārsūdzētajā spriedumā nepieļaujot tiesību kļūdu, nevarēja kā neatbilstošus noraidīt apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentus, kuri būtībā attiecas uz ikgadējo pārcelšanu, pamatojoties vienīgi uz apstākli, ka tajā celtās prasības priekšmets bija saistīts ar citu pārcelšanas lūgumu, kurš iesniegts pēc ieinteresētības izteikšanai noteiktā termiņa. Proti, šis Vispārējās tiesas apsvērums ir būtiski novirzījies no strīdīgā lūguma vērtējuma realitātes, jo, neraugoties uz šī lūguma iesniegšanu un atsaucoties uz paziņojumu par vakanci, tas tika izdarīts, ņemot vērā kritērijus, kuri izriet no citas ikgadējās pārcelšanas procedūras, un, pamatojoties uz šo vērtējumu, to ir apstiprinājusi Vispārējā tiesa [30].

66. Tomēr papildus tam, ka Vispārējā tiesa vispār nav analizējusi saikni starp ikgadējās pārcelšanas procedūru, kas ir *sui generis* procedūra, un procedūru, kura paredzēta Civildienesta noteikumu 8. panta pirmajā daļā, lasot to kopsakarā ar 29. pantu, lai izvērtētu no pirmās no šīm procedūrām izrietošo kritēriju piemērošanas pamatotību otrajā procedūrā [31], tā, vispārīgāk runājot, ir atņēmusi apelācijas sūdzības iesniedzējai iespēju apstrīdēt šīs piemērošanas atbilstību viņas lūguma izvērtējumā. Šajā ziņā īpašu uzmanību pievēršu apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvojumam, ka viņai nebija ietekmes uz procedūru vai kritērijiem, kuri tika piemēroti, lai novērtētu tās lūgumu.

67. Šādos apstākļos ikgadējās pārcelšanas procedūra, manuprāt, nav atdalāma no šiem kritērijiem [32]. Tādējādi jāuzskata, ka no šīs procedūras izrietošo kritēriju piemērošana, izskatot strīdīgo lūgumu, ļauj apelācijas sūdzības iesniedzējai apstrīdēt minētās procedūras – no kuras izriet minētie kritēriji – tiesiskumu.

68. Tālab Vispārējās tiesas secinājums, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas argumenti par ikgadējās pārcelšanas procedūras tiesiskumu, ņemot vērā Civildienesta noteikumu 4. un 29. pantu, ir noraidāmi kā nenozīmīgi, manuprāt, ir juridiski kļūdains.

69. No tā izriet, ka pirmā pamata trešā daļa ir pamatota.

3. Par apelācijas sūdzības otro pamatu

70. Apelācijas sūdzības otrajā pamatā, kam ir trīs daļas, apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka, noraidot tās pamatu par vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu, Vispārējā tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdas, nav izpildījusi pienākumu norādīt pamatojumu un ir pārkāpusi viņas tiesības uz aizstāvību, kā arī sagrozījusi lietas materiālu elementus.

[29] Skat. šo secinājumu 32. punktu un pārsūdzētā sprieduma 51.–55. punktu, lasot tos kopsakarā ar tā 5. punktu.

[30] Skat. šo secinājumu 29. zemsvītras piezīmi.

[31] Skat. šo secinājumu 33. un 52. punktu.

[32] Pēc analoģijas skat. spriedumu, 2020. gada 17. decembris, BP/*FRA* (C-601/19 P, EU:C:2020:1048, 38. punkts).

a) Par otrā pamata pirmo daļu

71. Otrā pamata pirmajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzēja ir formulējusi divus galvenos argumentus. Pirmām kārtām, viņa apstrīd Vispārējās tiesas secinājumu, ka viņas argumentiem par Civildienesta noteikumu 29. panta 1. punktā paredzētās prioritārās kārtības neievērošanu, kas ir izraisījusi nevienlīdzīgu attieksmi pret ārējiem kandidātiem un ierēdņiem, kuri vēlas tikt pārcelti, nebija nozīmes. Otrām kārtām, apelācijas sūdzības iesniedzēja pārmet Vispārējai tiesai, ka tā ir uzskatījusi, ka viņas – ierēdnes citā iestādē, kas lūdz viņu pastāvīgi pārcelt uz *EUIPO*, – stāvoklis nav salīdzināms ar tāda kandidāta stāvokli, kurš pieņemts darbā uz laiku, un apgalvo, ka šis apsvērums nav saderīgs ar attiecīgo paziņojumu par vakanci un ka gadījumā, ja tiktu atzīta atšķirīga attieksme, prioritātei, kas garantēta Civildienesta noteikumu 29. panta 1. punktā, esot bijis jāizraisa tas, ka tiek ņemts vērā viņas lūgums.

72. Iesākumā jāatgādina, ka pārsūdzētā sprieduma 76.–79. punktā Vispārējā tiesa ir noraidījusi apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentāciju, pirmkārt, kā neatbilstošu un, otrkārt, katrā ziņā kā nepamatotu.

73. Ir lietderīgi arī atgādināt, ka vienlīdzīgas attieksmes princips paredz, ka salīdzināmas situācijas nedrīkst aplūkot atšķirīgi un atšķirīgas situācijas nedrīkst aplūkot vienādi, ja vien šāda pieeja nav objektīvi pamatota. Atšķirīgas situācijas raksturojošie elementi, kā arī to iespējamā salīdzināmība jānosaka un jānovērtē atbilstoši attiecīgās tiesību normas priekšmetam un izvirzītajam mērķim, ievērojot, ka šai nolūkā jāņem vērā arī attiecīgās jomas principi un mērķi [33].

74. Kad tas precizēts, pirmkārt, runājot par Vispārējās tiesas secinājumu pārsūdzētā sprieduma 76. punktā, kas būtībā attiecas uz apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentācijas neiedarbīgo raksturu, ciktāl tā ir balstīta uz prioritārās kārtības neievērošanu Civildienesta noteikumu 29. panta 1. punkta izpratnē, ir pietiekami atgādināt, ka to iemeslu dēļ, kuri izklāstīti šo secinājumu 39.–57. punktā, šajā secinājumā ir pieļauta tiesību kļūda.

75. Otrkārt, tāpat man šķiet kļūdaina Vispārējās tiesas argumentācija, kura ietverta pārsūdzētā sprieduma 77.–79. punktā un kura attiecas uz apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentācijas par vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu, izskatot strīdīgo lūgumu, noraidīšanu kā nepamatotu.

76. Proti, Vispārējā tiesa, nepieļaujot tiesību kļūdu, nevarēja koncentrēties uz personas situāciju pēc tās pieņemšanas darbā par pagaidu darbinieku, lai salīdzinātu tās situāciju ar apelācijas sūdzības iesniedzējas situāciju, jo šādā salīdzinājumā nav ņemta vērā viņas argumentācijā minēto situāciju realitāte [34]. Manuprāt, lai, iespējams, salīdzinātu vai nošķirtu norādītās situācija, būtu bijis jāatgriežas kandidatūru izskatīšanas posmā, tādējādi salīdzinot kandidātus uz vakanto amatu, proti, ārējo kandidātu, kas iekļauts rezerves sarakstā, ar apelācijas sūdzības iesniedzēju, kura ir Komisijas ierēdne un ir norīkota darbā *EUIPO*, un tas jādara, kā norāda pēdējā minētā, ņemot vērā noteikumus, kas saistīti ar Civildienesta noteikumu 29. panta 1. punktā paredzēto prioritāro kārtību.

77. Tātad otrā pamata pirmā daļa jāapmierina.

[33] Skat. spriedumu, 2021. gada 15. jūlijs, DK/EĀDD (C-851/19 P, EU:C:2021:607, 47. un 48. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).

[34] Šajā ziņā norādīšu, ka, pirmkārt, ārējā paziņojuma par vakanci, kas minēts pārsūdzētā sprieduma 79. punktā, atsaucoties uz tā 12. punktu, mērķis patiesībā bija izveidot kandidātu rezerves sarakstu, lai aizpildītu intelektuālā īpašuma speciālista amatu, pieņemot darbā pagaidu darbinieku. Otrkārt, paziņojums par vakanci, uz kuru pieteicās apelācijas sūdzības iesniedzēja, attiecās uz ierēdņa vai pagaidu darbinieka pieņemšanu darbā.

b) Par otrā pamata otro daļu

78. Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka Vispārējā tiesa ir kļūdaini noraidījusi otrā pamata otro daļu, kas attiecas uz vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu starp to kandidātu pieteikumiem, kuriem nav intelektuālā īpašuma speciālista profila, un kandidātiem ar šādu profilu.

79. Šie argumenti man nešķiet pārliecinoši. Proti, pat ja, manuprāt, būtu lietderīgi norādīt, ka Vispārējā tiesa, izvērtējot situāciju salīdzināmību, ir balstījusies uz "pārcelšanas jomu", lai gan apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentācija vispārīgāk attiecās uz pieņemšanu darbā [35], šis vērtējums ir pareizi formulēts, pamatojoties būtībā uz kandidātu kvalifikāciju un prasmēm, proti, šajā gadījumā uz to specializāciju intelektuālā īpašuma tiesībās vai citā jomā, ņemot vērā attiecīgās jomas principus un mērķus [36].

80. Tādējādi, tāpat kā tas darīts pārsūdzētā sprieduma 82. un 83. punktā, jāuzskata, ka atšķirība, kas pastāvēja starp ierēdni, kuram ir profils bez specializācijas intelektuālā īpašuma jomā, un ierēdni, kas ir specializējies šajā jomā, bija saistīta ar to atšķirīgajām prasmēm. Tomēr atšķirīga attieksme vai, kā apgalvo apelācijas sūdzības iesniedzēja, labvēlīgāka attieksme pret pirmo no šīm situācijām, kuras arī ir atšķirīgas, līdz ar to, manuprāt, nav pretrunā vienlīdzīgas attieksmes principam. Turklāt apelācijas sūdzības iesniedzēja pati uzsver atšķirību starp kandidātiem ar profilu intelektuālā īpašuma jomā vai bez tā un neiespējamību salīdzināt viņu nopelnus.

81. Tātad Vispārējās tiesas secinājumā, ar kuru ir noraidīta otrā pamata otrā daļa, manuprāt, nav pieļauta kļūda.

c) Par otrā pamata trešo daļu

82. Otrā pamata trešajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzēja pārmet Vispārējai tiesai, ka tā ir pieļāvusi tiesību kļūdas, sniegusi nekonsekventu argumentāciju un sagrozījusi lietas materiālus, noraidot argumentu, ka citi ierēdņi esot izmantojuši pārcelšanu ārpus ikgadējās pārcelšanas, pārkāpjot vienlīdzīgas attieksmes principu. Apelācijas sūdzības iesniedzēja arī pārmet Vispārējai tiesai, ka tā ir pārkāpusi viņas tiesības uz aizstāvību, noraidot tās pieteikumu par procesa organizatorisko pasākumu, lai panāktu to lēmumu sarakstu iesniegšanu, kuri attiecas uz štata darbinieku administratīvo stāvokli kopš 2013. gada.

83. Vispārējās tiesas argumentācija, ar kuru tā noraidījusi apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentus, ir ietverta pārsūdzētā sprieduma 86.–90. punktā. Saskaņā ar šo argumentāciju pēc pārcelšanas lūguma, kurš iesniegts ārpus ikgadējās pārcelšanas un kurš ir detalizēti izskatīts, tika pieņemts tiešs noraidošs lēmums. Tomēr, tā kā Civildienesta noteikumos nav paredzētas tiesības uz starpiestāžu pārcelšanu atbilstoši to 8. pantam un tā kā apelācijas sūdzības iesniedzējas tiesības uz pārcelšanas lūguma izskatīšanu nenozīmē, ka administrācija to apmierina, Vispārējā tiesa ir uzskatījusi, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas otrā pamata trešā daļa ir noraidāma. Tādējādi tā ir uzskatījusi, ka nav arī lietderīgi apmierināt apelācijas sūdzības iesniedzējas pieteikumu par procesa organizatoriskā pasākuma noteikšanu, lai *EUIPO* liktu iesniegt dokumentus.

[35] To turklāt var uzskatīt par loģisku, jo apelācijas sūdzības iesniedzēja pārcelšanas lūgumu ir iesniegusi, atsaucoties uz paziņojumu par vakanci, un tas tā vēl jo vairāk ir tāpēc – kā izriet no izskatāmās lietas konteksta –, ka "pārcelšana" *EUIPO* iekšienē, kas veikta ikgadējā pārcelšanas procedūrā, varēja attiekties uz atsevišķu tās kandidātu, kuri nebija Savienības ierēdņi, pieņemšanu darbā kā tādu.

[36] Skat. judikatūru, kas minēta šo secinājumu 33. zemsvītras piezīmē.

84. Šajā ziņā attiecībā uz to apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentācijas noraidīšanas iemeslu formulējumu, no kuriem galvenais ir norādīts pārsūdzētā sprieduma 86. punktā, kas lasāms kopā ar tā 51.–55. punktu, Vispārējā tiesa ir uzskatījusi, ka "apelācijas sūdzības iesniedzējas pārcelšanas lūgums, kas iesniegts ārpus ikgadējās pārcelšanas [..], ir ticis detalizēti izskatīts un tam sekoja tieša lēmuma pieņemšana par tā noraidīšanu ar [apstrīdēto] lēmumu". Šie punkti jālasa kopsakarā ar punktiem, kurus apelācijas sūdzības iesniedzēja apelācijas sūdzībā apstrīd kā nekonsekventus.

85. Pārsūdzētā sprieduma 47. punktā Vispārējā tiesa it īpaši ir uzskatījusi, ka "prasītāja [apelācijas sūdzības iesniedzēja] jau bija iesniegusi pārcelšanas lūgumu saistībā ar uzaicinājumu izteikt ieinteresētību un līdz ar to strīdīgais lūgums jāuzskata par tādu, kas iekļaujas viņas rīcības turpinājumā [..], lai panāktu savu kā ierēdnes pārcelšanu". Pārsūdzētā sprieduma 51. punktā tā norādīja, ka "*EUIPO* [bija] analizējis strīdīgo lūgumu, ņemot vērā kritērijus pārcelšanas jomā [..], [un ka] strīdīgajā lūgumā [bija] vairākas atsauces uz minētajiem kritērijiem". Minētā sprieduma 52. un 53. punktā Vispārējā tiesa ir izklāstījusi iemeslus, kas tai ļāva secināt, ka iecēlējinstitūcija patiešām bija ņēmusi vērā šos kritērijus, proti, apelācijas sūdzības iesniedzējas prasmes, amatus, ko viņa bija ieņēmusi karjeras laikā *EUIPO*, kā arī viņas novērtējuma ziņojumus, kuri, kā izriet no šo secinājumu 9. punkta, patiešām ietilpst kritērijos, kas tiek piemēroti, veicot ikgadējo pārcelšanu. Jāatgādina, ka pārsūdzētā sprieduma 69. punktā "jebkurš arguments, kas attiecas uz ikgadējo pārcelšanu" un ko izvirzījusi apelācijas sūdzības iesniedzēja, ir noraidīts kā neatbilstošs.

86. Tomēr, kā izriet no iepriekš minētajiem apgalvojumiem, aplūkojot tos kopā, pirmkārt, strīdīgais lūgums, kas ir analizēts, ņemot vērā kritērijus, kuri piemērojami ikgadējā pārcelšanā, tika uzskatīts par iesniegtu ārpus tās, otrkārt, šī lūguma izskatīšana, ņemot vērā minētos kritērijus, tomēr ļāva secināt, ka nav pārkāpta Civildienesta noteikumu 8. panta pirmā daļa, un, treškārt, prasītājas argumentācija, kas formulēta otrā pamata trešajā daļā, ciktāl tas ir balstīts uz iepriekš minētajiem apgalvojumiem, bija noraidāma. Pirmā pamata pirmās un trešās daļas analīzē izklāstīto iemeslu dēļ[37], šajos apgalvojumos ir pieļauta tiesību kļūda, un tas tā ir vēl jo vairāk, ņemot vērā kontekstuālo sajukumu, kas ir konkrēti izklāstīts šo secinājumu 33. punktā.

87. Iepriekš minēto secinājumu nevar atspēkot ar Vispārējās tiesas konstatējumu pārsūdzētā sprieduma 87. punktā, saskaņā ar kuru Civildienesta noteikumos nav piešķirtas tiesības uz to, ka starpiestāžu pārcelšana patiešām tiek nodrošināta pieteikuma iesniedzējam, pat ja runa ir par ierēdņiem, kuri atbilst visiem pārcelšanas nosacījumiem. Izdarot šo konstatējumu, Vispārējā tiesa nav izvērtējusi apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentu par nevienlīdzīgu attieksmi pret viņu salīdzinājumā ar citiem ierēdņiem, kuri esot izmantojuši pārcelšanu ārpus ikgadējās pārcelšanas.

88. Tādējādi kļūdas dēļ, kas konstatēta šo secinājumu 86. punktā, Vispārējā tiesa nav izvērtējusi tā apelācijas sūdzības iesniedzējas argumenta būtību, kas attiecas uz citu ierēdņu iespēju izmantot pārcelšanu ārpus ikgadējās pārcelšanas. Līdz ar to Tiesa nevar izvērtēt iespējamo apelācijas sūdzības iesniedzējas tiesību uz aizstāvību pārkāpumu, ņemot vērā šo secinājumu 82. punktā aprakstītā viņas pieteikuma par procesa organizatorisko pasākumu noraidīšanu.

89. Tātad apelācijas sūdzības otrā pamata trešā daļa jāapmierina.

[37] Skat. šo secinājumu 39.–57. punktu un 64.–69. punktu.

VI. Galīgais lēmums par apelācijas sūdzības pamatotību

90. Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, ierosinu Tiesai atzīt pirmā pamata pirmo daļu par pamatotu. Pilnības labad arī jāuzskata, ka ir pamatota apelācijas sūdzības pirmā pamata trešā daļa un otrā pamata pirmā un trešā daļa. Tomēr, ņemot vērā, ka Vispārējā tiesa vairākus apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentus ir noraidījusi kā neiedarbīgus, kļūdas dēļ, kas konstatēta saistībā ar pirmā pamata pirmo daļu, strīds nav izskatāmā stāvoklī pēc būtības. Šādos apstākļos, ja Tiesa nolemtu atcelt pārsūdzēto spriedumu, iesaku nodot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai atkārtotai izskatīšanai, un – tādā gadījumā – ierosinu arī atlikt lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšanu.

VII. Secinājumi

91. Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, iesaku Tiesai:

– atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2023. gada 29. marta spriedumu ZR/*EUIPO* (T-400/21, EU:T:2023:169), ciktāl pirmā pamata pirmā un trešā daļa un otrā pamata pirmā un trešā daļa ir pamatota;

– nodot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai un

– atlikt lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšanu.